

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Zaheu, grăbește de te pogoară!

Zaheu vameșul intru-nea în persoana sa toate păcatele epocii sale. Era bogat, dar averea sa o adunase cu nedreptul păgubind pe alții fără nici un scrupul. Averea multă a făcut, ca în inima sa să incolțească mândria și fățarnicia. Și iată într-o zi un dor inexplicabil îl mână în calea lui Isus. Era mic de stat, iar pe Isus îl încunjura mulțime mare, aceasta însă nu-l împiedeca pe Zaheu în dorința sa. Și iată îl vedem căjărat, asemenea unui copil, pe un copac. Privirea pătrunzătoare a lui Isus îl ajunge în vârful copacului și în sufletul lui Zaheu o nouă lumină se aprinde: dorul de a-L iubi și de a fi iubit de Isus. Cuvintele chemătoare ale lui Isus: Zahee, grăbește de te pogoară, că astăzi în casa ta am să petrec, îl găsesc deja pregătit, și îl vedem alergând către casa sa, ca să pregătească totul pentru primirea lui Isus.

li auzim apoi cuvintele lui pline de pocăință: iată jumătatea din averea mea o dau săracilor și de am păgubit pe cineva întorc împătrat. Răsplata dumnezeiască nu întârzie: astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia!

Zaheu s'a urcat pe înălțimea copacului din dorul de a vedea pe Isus, noi ne urcăm pe culmile patimilor noastre de a scăpa de El.

Din patimile și păcatele noastre am ridicat un munte mult mai înalt decât copacul lui Zaheu. Pe Zaheu dorul de a vedea pe Isus l-a mână în vârful copacului, pe noi patimile ne alungă pe culmile amețitor de înalte ale fărădelegilor. Nu e deci mirare, că privirea lui Isus nu ne pătrunde. Fățarnicia și mândria nu ne lasă, ca să ne pogorim mai jos.

Ca să se aprindă și în sufletul nostru dorul de a-L iubi și de a fi iubit de Isus, trebuie ca să ne pogorim întâi de pe vârfurile munților de păcate clădite de noi

înșine. Trebuie ca să părăsim slăbăciunile noastre, vanitățile și dragostea disordonată, ce avem față de lume. Coborând în acest chip, în sufletul nostru se va aprinde dorul după Isus. Și ne vom urca nu pe culmile păcatelor noastre, ci pe coacul umilintii, ca să putem primi acolo privirea lui Isus. Și atunci cași pe Zaheu, ne vor pătrunde cuvintele lui Isus: Zahee, coboară, că astăzi în casa ta vreau ca să petrec. Vom alerga cași el, casă curățim casa sufletului nostru și să pregătim toate pentru primirea lui Isus.

Vom zice și noi: de am păgubit pe cineva cu ceva, întorc împătrat, fie acel cineva Dumnezeu sau om. Vreau, ca din partea mea, să nu mai fie neîndreptățiți nici Dumnezeu, nici oamenii. Și atunci vom auzi și cuvintele mângăietoare ale lui Isus: astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta fiul lui Dumnezeu este.

† Părintele Canonic Ștefan Roșianu

De șapte ori în zi te-am lăudat, pentru judecățile dreptății tale. (Psalm 118, 164).

În plăcutele clipe de liniște, reculegere și meditare, cugetul meu de multe ori se oprește la vrednicul și venerabilul canonic mitropolitan Ștefan Roșianu, fostul meu Rector la Academia Teologică din Blaj, vreme de un an.

Figura sa, din care se desprinde liniștea și pacea, sfințenia și cucernicia, înțelepciunea și cumpătul, delicatețea și blândețea, cinstea și dreptatea; viața sa, care este o măreață icoană, din care strălucește și falnic se desprinde un suflet magnific, ale cărui manifestațiuni au fost și vor fi de-apururi un neîntrerupt imn al datoriei plină de jertfă și neajmurnită dragoste față de adevărata Biserică alui Hristos și neamul românesc; amintirea faptelor și ecoul vorbelor sale sfătuitoare și îndemnătoare spre bine și propășire spirituală, — nu se vor șterge niciodată de pe ecranul sufletului meu.

Aceste gânduri cari adesea mă copleșesc, se intensifică și mai mult, dacă reflectez asupra faptului, că acest Părinte pe cât de merituos, pe atât de modest, nu mai este printre cei vii.

A plecat dintre noi departe...! A plecat direct, acum o lună, când creștinătatea întreagă, aniversa praznicul Nașterii Domnului — pe dru-

mul cel fără de întoarcere, la vârsta patriarhală de 70 de ani, pentruca să-și doarmă de-acum înainte, în liniște și pace, somnul cel de veci, în seninătatea netulburată și neclintită a cetății eterne.

* * *

Din cununile faptelor mărețe ale Păr. Roșianu, în acest modest articol închinat memoriei lui, voi încrusta numai vreo câteva. Și acestea, numai din timpul cât a fost Rector al Academiei Teologice din Blaj, căci aci numai, am avut fericirea să-l cunosc mai de-a-proape.

Deși Pronia cerească i-a hărăzit numai un singur an — anul școlar 1936—37 — să funcționeze în această înaltă calitate, și în butul lungului șir de ani grei ce-i purta pe umeri, — totuși, realizările sale sunt multe și variate. Din cauza firei sale excepționale, a desăvârșitului său simț practic și a conduitei sale ireproșabile, Academia Teologică din Blaj, acest institut de cultură românească, și școală de ucenici ai Domnului, — s'a bucurat de un strălucit progres.

Clericii, cari au avut fericirea să fie sub eminenta sa conducere, nu-l vor uita niciodată, și recunoștința lor pentru bunătatea-i caracteristică și strădanile sale într'adevăr uriașe, nu va înceta nici o clipă. Vor-

bele și sfaturile sale pentru îndrumarea clericilor spre statul sacerdotal, au fost aproape zilnice, necruțând pentru aceste nici timp, nici comoditate și nici sănătate. Totul ce a putut contribui la bunul mers al Seminarului și Academiei a fost sprijinit și cu plăcere favorizat de concursul său. Ca un adevărat părinte și bun psiholog a știut să aline — de sigur în cadrele posibilității — durerile, neajunsurile și neajunsurile fiilor săi sufleteși. Aproximativ nu există cleric, care, dacă a stat sub cărmuirea lui, să nu fi simțit ajutorul său neîntârziat în ori ce neajunsuri.

Abnegația și jertfa sa pentru clerici a mers până acolo, încât aproape la toate prilejurile când aceștia luau masa, pentru distracția lor, concesiona aparatul său de radio. Mai mult! După cum mi-a mărturisit un confrate cleric maramureșan din Blaj, dărnicia sa în sensul acesta a devenit definitivă, căci după moarte a lăsat ca aparatul său să rămână pentru uzul clericilor. Dar bunătatea lui proverbială, nu s'a mărginit numai în cetatea zidurilor sfinte, ci și în exteriorul acestora. Câte biserici, câte văduve, câți săraci și țigănuși sărmani ai Blajului sau bucuret de dărnicia lui, singur Dumnezeu știe.

Multe fapte de-acest fel săvârșite de Păr. Roșianu, aș mai putea înșira; s'ar putea scrie o carte întreagă. Cred însă că atâtea sunt în de-ajuns pentru evidențierea trecutului său. Tocmai din acest motiv, peana mea se oprește

aci, iar gândul pleacă mai departe. Un lucru rămâne pentru totdeauna: pilda vieții Păr. Rogianu, ne este tuturor o carte deschisă și vie, cartea drumului vieții creștinești spre Hristos. Să-l urmăm și noi! Tentațiile, dificultățile, încercările și suferințele de toate categoriile și de toate mărimile, să nu slăbească idealul făurit: Dumnezeu, ci din contră, să ne fie un mijloc la ajungerea țintei noastre supreme, și-atunci vom fi fericiți.

* * *

Prin moartea Păr. canonic Rogianu, Sionul neamului românesc: Blajul, pierde un meritos fiu, un strălucit continua-

tor de vechea tradiție creștinească și românească, și un puternic stâlp al Bisericii române unite cu Roma.

Pentru aceasta, durerea noastră sufletească este mare, și durerea ne pătrunde. Totuși considerând voința Creatorului, ne resemnăm creștinește.

El a murit, dar sufletul său deapuzuri va trăi în mijlocul nostru.

Ca un smerit omagiu memoriei sale din adâncul inimei noastre, pentru odihna lui veșnică, spre ceruri cucernic înălțăm rugăciunea: Tatăl nostru...

Gavril Bălan

Jubileul de 25 ani al I. P. S. Valeriu Traian Frențiu

În ziua de 16 Ianuarie s'a sărbătorit la Oradea jubileul de 25 ani de arhipăstorire al Exc. Sale Valeriu Traian Frențiu. La acest act solemn a ținut să participe întregul episcopat unit în frunte cu Exc. Sa Mitropolitul Dr. Alexandru Nicolescu. Serbărilor din 16 Ianuarie au premers un sinod eparhial la care au participat afară de cei designați din centru, reprezentanții protopopiatelor din Dieceză.

Serbarea jubileului a început cu Liturghie solemnă, la care a predicat Exc. Sa Mitropolitul relevând activitatea de 25 ani a Sărbătoritului. Serbările au decurs într'o atmosferă de adâncă pietate. Preafericitul Părinte Papa cu această ocazie a adresat către Exc. V. T. Frențiu următoarea scrisoare:

„Venerabile Frate,

Mântuire și binecuvântare apostolică.

Ni s'a adus vestea, foarte plăcută, că în curând, se împlinesc 25 ani de când ai fost înălțat la cinstea vlădicească.

La acest plăcut prilej de praznic sfânt, nu putem lăsa să nu-ți vină urarea noastră de bine, ca să-ți cadă cu atât mai bine dovezile de dragoste ale fiilor tăi, cari ne-au parvenit și nouă.

Acest semn de iubire părintească ni-l cere credința și alipirea ta către noi și către acest Scaun apostolic. Îl cere și râvna înflăcărată cu care ai păscut harnic și neobosit turma încredințată ție, mai întâi în eparhia Lugojului, apoi în această renumită eparhie pe care o

cârmuești și acum, și-ai dobândit mari vrednicii pentru biserică. Căci bine știm între altele câtă grijă și bătae de cap ai avut cu zidirea ori cu întregirea bisericilor și a parohiilor, cu întemeierea ori cu ocrotirea așezămintelor de creștere și de învățătură, cu pregătirea clericilor și cu înaintarea tot mai mult în cele religioase, a poporului.

Folosindu-ne drag, pe prilejul acestui prea plăcut praznic vlădicesc, pe tine venerabil frate te hirotonisim părintește, pentru slujba de arhipăstor, împlinită atâta vreme, cu atâta sârguință și cerem dela Cel născut în Betleem cele fericite și mântuitoare.

Iar pentru ca acestei apropiate sărbători să poți da roade sufletești mai mari, te imputernicesc ca, într'o anumită zi și în numele nostru și cu puterea noastră, să binecuvintezi pe credincioșii cari vor veni la slujba ta arhierescă, dându-le deplină iertare de pedepsele păcatelor, în felul obișnuit al bisericii.

Cu cheazășia harurilor cerești și ca dovadă de dragostea noastră deosebită, cu toată iubirea în Domnul, îți dăm ție, venerabile frate, clerului și tuturor credincioșilor, binecuvântarea apostolică.

Dată din Roma, la Sfântul Petru, în ziua de 6 Ianuarie la arătarea Domnului în anul 1938, al pontificatului nostru, al XIV". (ss) Pius XI

Noi cu această ocazie dorim Înalt Preasfinției Sale ca încă mulți ani să poată păstori drept îndreptând cuvântul adevărului

Aceea ce nu se va petrece niciodată.

Un oarecareva domn, care iscăleşte T. S. în „Universul”, face unele reflexii asupra circularii de Crăciun dată de Excelența Sa Episcopul nostru în legătură cu înființarea episcopiei ortodoxe din Maramureș. E natural că Domnul din chestiune, cași oricare necunoscător, bate câmpii, își face iluzii, care nu se vor realiza nici odată. Căci „pentru înalte motive de politică națională se va petrece încurând” reunirea religioasă a tuturor Românilor. Aceasta este ceea ce nu se va întâmpla nici odată, sau cel puțin până atunci nu, până când leaderii ortodoxiei din orice vreme nu vor recunoaște, că adevărata Biserică alui Hristos este aceea, pe care a dat-o în grija lui Petru și în grija urmașilor lui. Afirmatia atât de temerară a Dlui din chestie stârnește un zâmbet de compătimire pe buzele tuturor Românilor Catolici.

Aceea ce ne face ca să scriem aceste șire, e insulta adresată clerului unit, că anume: „cererile de revenire la ortodoxie printre satele unite din Maramureș sunt tot mai numeroase, între acestea sunt și câteva cereri făcute de preoți uniți” Apoi aceasta afirmație este o minciună grosolană. Preoții din Maramureș nu sunt făuriți din materialul trădătorilor. Ei sunt și vor fi aceiași români catolici cari sub milenara stăpânire maghiară au știut să susțină în acest popor greu încercat sim-

țământul național chiar în virtutea catolicizmului său. De ce se vorbește dar atât de mult de „înalta politică națională”? — de vreme ce am fost și suntem buni români, neasemănat mai buni, decât acel August Zalontkowski, de care aminteste cu atâta dragoste Dl. T. S. dela Universul. Vor fi mulți cari vor trece, dar preot unit nici odată. Să mă crezi Domnule T. S. e paguba pentru benzină. Iar de „românii” de țeapa lui Zalontkowski să vă fie de bine, noi nu avem nevoie de ei. In ce privește cererile credincioșilor de a „reveni” la ortodoxie încă sunteți în eroare. Acei pușini cari au trecut până acuma și acei și mai pușini cari vor trece de acuma, sunt fripturiști confesionali. Au trecut de dragul unor avantagii de care nu mult se vor bucura căci îi va ajunge și pe ei soarta trădătorilor. Despre un lucru însă să fiți sigur Domnule T. S. că nici un unit nu-și-a părăsit religia, pentru că s'a convins de greșala din 1700. Pot să afirm, că aceia cari au trecut și eventual vor trece, nu au nici o convingere religioasă, așa că noi cu suflet liniștit îi dimitem la biserica soră ca să se pricopsască acolo.

Acest mic avertisment este îndreptat cătră acei mulți T. S. cari se leagănă în dulcea speranță, că nu peste mult—vorba I. P. S. Puiu—in 20 de luni — nu vor mai fi două rânduri de biserici în satele Maramureșului.

Am afirmat ceva ce va fi dovedit în viitorul apropiat. In zădar aş vrea să dovedesc acest adevăr, cu argumente teologice, istorice sau în alt mod științific aş strica numai orzul pe găște. Am scris numai așa, din caritate creștinească, ca nu cumva în marea Duminecă a ortodoxiei să fie prea mare decepția unora în lipsa unui avertisment serios.

La revedere în prima Duminecă a postului, în Dumineca sfintei ortodoxii.

Și o bucurie.

Intre multele supărări inerente războiului confesional azi am avut și o rază de bucurie. Așa se vede că Domnul prefect Mărgineanu în modul cel mai serios vrea să pună capăt unei stări aproape insuportabile pentru noi uniții. Azi, în ziua comemorării unirii principatelor sa instalat la prefectura Maramureș noua comisie interimară a județului. La aceasta solemnitate a fost invitată și Biserica noastră cu drepturi egale. Serviciul religios a fost săvârșit de ambele biserici, iar membrii comisiei interimare au depus jurământul fiecare la preotul său.

La aceasta solemnitate domnul prefect Mărgineanu a ținut, ca din nou să facă declarații, ce nu mai cinste îi fac. Domnia lui vrea pacea confesională, nu vrea să vază pe românii din Maramureș certați, va proceda așa ca atât uniții, cât și orto-

docșii să se simțască bine în țara lui Dragoș. Sperăm că acțiunea domnului prefect Mărgineanu va avea rezultate îmbucurătoare.

Adevăruri istorice.

Poate că niciodată nu s'a ignorat cu atâta vină, adevărul primordial al nașterii poporului român, ca popor de origină și credință creștină latină. Dacă matadorilor ortodocși, li-se arată adevărul enunțat de fiii propriei lor biserici și consacrați cunosători ai trecutului nostru istoric, răspund prin ponegrire, falsificare, — sau în cel mai bun caz — prin tăcere. Evitarea discuției pe plan deschis — public, și activarea prin cele mai condamnabile mijloace, sunt metodele verificate recent, în acțiunea de înființare — ori mai corect spus: creare — a episcopiei ortodoxe a Maramureșului.

După cuvântarea I. P. S. mitropolit Visarion — cu prilejul primei adunări eparhiale a nou-inființatei episcopii — Ziarul „Farul Nou” și-a permis să facă câteva reflexii, cari au avut darul să supere pe „telegrafistii” dela Sibiu, supărare ce a fost redată în nota: „Dusmanii ortodoxiei” din „Telegraful Român” No. 3—938. Se miră — adică — cum poate fi vorba despre o despărțire în

două a Românilor din Ardeal și Țara Ungurească, făcută de sârbii pravoslavnici și unгурii calvini?

Ei bine, Istoria națională stă la îndemâna oricui, și putem s'o cercetăm, dar cu anumite condiții: să urmărim aflarea adevărului, — indiferent dacă el va fi favorabil sau desfavorabil cauzei ce vrem s'o spăram — și să fim absolut desinteresati!

Din mărturiile istoricilor români cu autoritate vedem pe slavi ca factori ce au urmărit desnaționalizarea și impilarea poporului român, cauza acestei atitudini fiind, tocmai legăturile pe care le avea poporul român cu meica sa: Roma. — Să vedem în cele următoare, câteva mărturii ale istoricilor ortodocși, anume aleși pentru a exclude orice acuză de subiectivism sau parțialitate de ordin confesional.

1. D. Onciul — fost profesor universitar și președinte al Academiei Române — în studiul: „Papa Formosus și Tradiția noastră istorică” (publ. în: „Omagiul lui Titu Maiorescu”, București, 1900, pag. 631), declară: *Prin Bulgari și odată cu dânșii, noi am fost despărțiți de biserica romană!*

2. A. D. Xenopol — fost prof. univ. și membru al Acad. Rom. în „Istoria Românilor din Dacia—Traiană” vol. III. Iași, 1890, pag. 617, spune că: „Poporul român moștenise dela Romani, elementele de căpetenie din care se zămislise limba neolatină și religia creștină”.

3. Em. Panătescu — prof

universitar — în *Latinită e Christianesimo nell' evoluzione storica del popolo romeno*, Roma, 1923, pag. 7, spune: „Creștinismul poporului român e de origine latină, adus de misionarii Illyricului, între 350—450, sub influența marelui episcop Nichita din Remesiana, un fapt care astăzi se știe cu certitudine!”

4. Tot A. D. Xenopol, — în O.—c. vol. I. Iași 1888, pag. 446 spune: *Românii avură, înainte de a cădea sub Bulgari o formă religioasă națională: creștinismul latin. De cum intrară sub stăpânirea bulgărească, aceștia le impuse ritul lor și goniră pe cel latin*”.

5. Aron Densușianu — fost prof. universitar — în „Istoria limbii și literaturii române” Ed. II. Iași, 1894, pag. 75, spune: „Unul dintre cele mai nefericite evenimente pentru limba, cultura și chiar conservarea elementului român, a fost contactul cu slavii...”

6. Și, în sfârșit, fie constatarea pe care o face profesorul ieșean Augustin Scriban, în cartea sa:

„Gramatica limbii române”. Iași, 1925, pag. 169: „Inveniați de slavonism, noi cari, din toată latinitatea păstrasem nobilul nume de „Roman” ne țineam într'o poziție dușmănoasă față de Roma... În zadar ne îmbia papa să ne înturnăm în luminosul palat părintesc: noi ne îndesam în întunecosul bordei slavonesc, unde ne deprindeam să urim rasa noastră latină și să dăm ilustrului nume de „latin” înțele-

sul de „liftă“. Ce nelegiuire! Numai ignoranța, în care ne cufundase slavonismul „tâmpit, orb și lipsit de orice idee, care apăsa ca un munte asupra cugetului românesc și ne făcuse să nu ne mai recunoaștem mama“, ar putea fi o scuză față de o asemenea monstruozitate!

După toate aceste citate, — și s'ar mai putea aduce o sumedenie, — ne fiind contestat de nimeni, adevărul că procesul de încreștinare a poporului român, concide exact cu însăși formarea lui (din elementul autohton dac și cel latin-cres-tin) și fiind dovedit că creștinismul pop. român e de origine latină, ce i-ar mai lipsi cuiva — afară de sinceritate și obiectivitate — pentru a se convinge că într'adevăr, Românii ardeleni la 1700 s'au reîntors acasă? S'au reîntors la Roma, de care-i înstrăinase schisma lui Foție și Cerularie!

Românii au venit dela Roma lui Traian fiindcă erau soldați sau coloniști romani, și au venit dela Roma Papilor fiindcă erau creștini, — aceste două calități, de roman și creștin, așa de frumos complectate în una și aceeași persoană, — și toate acestea le găsim nu numai în „Farul Nou“, cum pretind cucernicii sibieni, ci le găsim în istoricii de mare autoritate, ca Dim. Onciul, Em. Panaitescu, A. D. Xenopol, A. Densușianu etc. etc. toți ortocși!

Unde ne-a dus slavonismul și grecismul ortodox, se poate vedea din afirmația — așa de

semificalivă — a prof. Aug. Scriban; iar, unde ne-a dus Unirea cu Roma, o spun toți reprezentanții validați ai culturii românești, cari se'ntrec în a elogia și recunoaște, rolul ce l-a avut biserica unită din Ardeal — dela 1700 încoace — (tocmai pentru că a fost unită cu Roma) în procesul de rededeptare națională.

Oare, evenimentele cari au pregătit pe Românii din 1918 — și însuși actul unirii, — s'ar mai fi petrecut dacă nu era Roma aceea care să ne ajute să ne ridicăm și care să ne strângă la sânul ei de Mama?! Nu! Sigur că nu!

Și, cu toată dreptatea pu-

tem presupune că eram pierduți în marea masă a popoarelor slave ce ne încunjoară, ca un popor ce n'a știut să-și păstreze ființa și menirea lui istorică de „santinelă romană“ la marginea de răsărit a lumii latine și creștine.

În vremuri grele „Maica Roma cea bătrână“ ne-a dat tot sprijinul, și chiar dacă i-am greșit, ne-a tratat tot ca pe copilul Ei; să fim siguri că n'a scăzut cu nimie iubirea Ei față de copilul cel mai mic, și va continua să fie aceeași ocrotitoare și sprijinitoare a noastră, numai să i-o cerem!

Alin Vania

Ce să luăm și ce să dăm Maramureșului?

(Urmare)

Insfârșit nu pot să nu amintesc un lucru care nici decum nu poate servi interesul poporului din Maramureș. E vorba de aceea, că să i se ia religia catolică și să fie mutat la alta. Se va porni o propagandă vi-guroasă. Și care va fi rezultatul? Cei ce au convingeri religioase nu vor trece la alta religie. Maramureșul se va împărți în două tabere confesionale cari neconținut vor sta pe picior de război. Avem dovadă cele câteva sate unde până acum dihonă confesională a împărțit locuitorii pașnici în două tabere.

Maramureșenii sunt catolici.

Oare acest catolicism e în dauna vieții lor morale sau a ființei lor etnice? Nu se poate afirma. Istoria ne dovedește că catolicismul românesc niciodată nu a fost în detrimentul naționalismului, dimpotrivă tot istoria confirmă, că renașterea noastră națională acestui catolicism avem a i-o mulțumi. Dacă ni se spune că uniromânicatolicila marginile țării sau maghiarizat, tot așa e dovedit, că mulți români ortocși prin Bucovina și Basarabia sau rusificat. În România întregită nu mai poate fi nici o frică de desnaționalizare. Trebuie lăsat acest popor în crezul lui. Trebuie să-i dăm cultură

și pâine nu altă religie. Trebuie să-i luăm crîșmele, sărăcia și prostia dar nu unitatea religioasă și pacea.

Biserica gr. catolică e decretată în constituția țării ca biserică națională. Dacă ar fi o biserică antinațională, ar fi motiv de a cerca desființarea ei. Ea însă are în istoria neamului românesc un trecut atât de luminat că nu poate fi întunecat de nicio răutate omenească. De unde dară atacurile împotriva ei? Din ură și fanatism. Cei ce și-au pus de gând distrugerea acestei biserici de un lucru nu și-au dat seama: Biserica aceasta nu e de o constituție atât de subredă ca „în 20 luni” să o poți radia de pe

harta Maramureșului. Ea e biserică întemeiată pe Petru. Acestei biserici i s'a promis prin însuși dumnezeescul ei întemeietor că porțile, puterile iadului nu o vor birui. Nu o vor răpune, nici cei ce poartă cilindre, nici cei ce poartă mitre nici chiar diavolii. Iar dacă e vorba numai de biserică română gr. catolică; ea va da dovadă și de astă dată că știe să lupte pentru existența ei, cu aceeași cerbicioșie, cu care a luptat pentru ființa noastră națională. — Declarație de război ni s'a făcut de sus și cu glas mare. E adevărat că în România suntem mai puțini dar „cu noi este Dumnezeu”.

P. LUCIAN POP

o. s. v. u.

cura credința în Isus de aceea l-a și prezentat lui Isus. — Cade-se să ne întrebăm și noi: oare nu avem vre-o ocazie să lucrăm la mântuirea deaproapelui? Și dacă găsim vre-un prilej, să nu-l pierdem! Să împărțăm căsenilor, părinților, rudeniilor și prietenilor noștri, gândurile bune pe cari ni-le va fi inspirat Dumnezeu! Nu cumva facem tocmai contrarul? Nu scandalizăm noi — mai de grabă — pe deaproapele, prin cuvintele sau viața murdară, în loc să-l îndrumăm spre bine?

Isus ne iubește mai mult decât pe toate creațiile. de vreme ce a făcut — pentru mântuirea noastră, a oamenilor — ceea ce n'ar fi făcut chiar de s'ar fi prăbușit cerul și pământul! Deci, și noi suntem datori să iubim pe deaproapele nostru mai mult decât toate bogățiile și plăcerile lumii acesteia. Să sacrificăm totul pentru a ajuta — celui sărac — să iasă din necazuri. După exemplul lui Isus, să iubim pe cei ce ne urăsc și ne fac rău. — E ușor să iubim și să ajutăm pe cei ce ne fac bine, căci aceasta o fac și păgânii, însă numai adevăratul creștin

Ucenicii Domnului.

5. Sf. apostol Filip.

„Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții, precum și eu v'am iubit pe voi!”
Ioan 13, 34.

Din aceeaș cetate a Betsaidei, — cași Petru și Andrei, — sf. Filip a fost învrednicit să fie printre primii chemați de Domnul, ca să predice Evanghelia Sa, și să moară pentru credința cea adevărată. Încă a două zi după chemarea sa, sf. apostol era așa de convins despre dumnezeirea lui Isus, încât își și începe apostolatul, ducându-l Mântuitorului pe

Natanail, care se și converti. După Înălțarea Domnului la cer, sf. apostol Filip merge ca să răspândească Evanghelia la popoarele din Scythia. După ce a încreștinat mai mulți păgâni, este răstignit, la anul 54 d. Hr.

Îndată ce a fost chemat la apostolat, sf. Filip a vrut să facă părtaș și pe Natanail de această mare fericire care i-o pro-

va iubi pe dușmanii săi, pentru că așa a poruncit Isus!

Isus ni-a iubit spre a ne mântui sufletele, și ni-a arătat iubirea Sa învățându-ne să urmăm drumul mântuirii; datori suntem să facem acelaș lucru cu aproapele nostru! Acesta-i cel mai mare serviciu pe care-l putem face unui semen al nostru, și cea mai mare plăcere pe care i-o putem procura lui Isus. O, cât am fi de fericiți dacă, chiar pierzându-ne toate bunurile pământești, am câștiga lui Isus numai un singur suflet, răscumărat cu preaprețiosul Său

sânge! „Această răscumărare efăcută pe un preț atât de mare—spune sf. Ilieriu de Arles — încât se pare că omul valorează atât cât Dumnezeu!”

(Traducere)

Sedința comitetului central al Reuniunii de misiuni. În ziua de 26 Ianuarie s'a ținut la Baia-Mare la Episcopie sedința comitetului central al reuniunii de misiuni sfinte cu participarea aproape a tuturor membrilor din comitet.

S'a stabilit timpul și locul misiunilor ce se vor ține în acest an, designându-se și misionarii. S'a mai hotărât scoaterea primului volum din biblioteca Reuniunii.

Cine a fost Lenin? În anul 1887 cel mai în vârstă băiat al familiei Ulianov a fost judecat la moarte pentru o încercare de omor asupra țarului. Fratele mai tânăr al osânditului — Vladimir Iljiț — care mai târziu s'a numit LENIN, n'a putut să uite moartea fratelui său, abia aștepta momentul, ca să se răzbune asupra țarului. Născut în anul 1870, în tinerețele sale a fost socialist-revoluționar. Din aceasta pricină în anul 1897 a fost exilat în Siberia. Apoi a ajuns în streinătate, ca în anul 1917, anul căderii țarului, să se reîntoarcă în Rusia sub pază germană. În scurt timp a luat în mâinile sale conducerea bolșevizmului și a întemeiat Sovietele. Deja la data de 7 Noemvrie 1917 era stăpânul Rusiei. întregi. În ajutorul lui au stat vechii lui prieteni politici: Sinoviev, Kamenjev, Radek și înainte de toți Leo Troțkii.

Poșta redacției

Alin Vania Blaj. Toate numerile „Duminicii” sunt cenzurate. Articolul „Încă ceva” a fost ciuntit de cenzură

Calendar săptămânal.

30—5 Februarie 1938.

30. Dumineca lui Zaheu

Ap. I Tim. 4, 9. Evg. Luca 19, 1—10.

Ss. Trei Ierarhi Ap. Evr. 13, 7—16.

Evg. Ioan 10, 9.

31. Luni Ss. Cir și Ioan

1. Marți M. Trifon

2. Mercuri Intâmp. Domnului

Ap. Evr. 7, 7. Evg. Luca 2, 22.

3. Joi Simion și Ana

4. 4. Vineri Isidor Pelușiotul † 440

5. Sâmbătă M. Agata

Până la sfârșitul luni Febr. ziua crește cu o oră și 29 minute.

Fraților!

Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, cari au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; și privind la sfârșitul vieții lor, să le urmați credința. Isus Hristos și eri, și astăzi, și în veci e acelaș. De învățături străine și de multe feluri să nu vă lăsați purtați. Căci bine este cu darul să vă întăriți inimile, iară nu cu mâncările, din cari nu s'a folosit cei ce au trăit cu ele. Avem altar, din care nu au voie a mânca cei ce slujesc cortului. Pentru că trupurile dobitoacelor, al căror sânge se bagă înlăuntru în cele sfinte pentru păcate de arhiereu, le ard afară de tabără. Pentru aceea și Isus, ca să sfințească pe popor cu sângele său, afară de poartă a pățimit. Deci dară să ieșim la dânsul afară de tabără, ocară lui purtând. Căci nu avem aici cetate stătătoare, ci pe cea viitoare o căutăm. Așa dar printr'ânsul să aducem jertfă de laudă pururea lui Dumnezeu, adică roada buzelor ce mărturisesc numele lui. Facerea de bine și împărtășirea să nu le uitați, căci cu jertfe ca acestea place omul lui Dumnezeu.

Evrei 13, 7—16.